

Titus.

En Korsets Fælde.

En Fortælling fra Kristi Tid

Af Florence Morje Kingsley.

(Fra Engelft.)

(Fortset.)

Oddingen blev helt opløst over den Birning, hans Ord gjorde. Han vendte sin rindende Pjine mod Jangen og pegede paa ham med en knoklet, rylende Finger.

„Stam saa du!“ sagde han, „Du helsebødte mig for tre Aar siden for min Lamhed, og derved tog du mit Veleværd fra mig, for nu vilde ingen give mig Penge, naar jeg tiggede. De jagde, jeg skulde arbejde! Hvad synes I en gammel Mand som jeg skulde arbejde! Er det nu ikke skammeligt, ædle Herrer! Jør levebøde jeg tilfreds og mageligt, da jeg saa og ikke kunde røre mig; men nu var jeg nødt til at arbejde, hvis jeg ikke vilde hulke ihjel, thi du har gjort mig gamle Mand saa stærk som en Oks.“

„Jør han bort!“ befaledes Kajfas, og, medens han blev ved at gestikulere og raabe med sin høje, gennemtrængende Stemme, blev han ført ud af Salen.

Derefter blev flere andre Vidner afhørte; det gik temmelig hurtigt, og der fremkom intet af Bigtighed. Man begyndte allerede at tvivle om at saa tilstrækkeligt Paaskud til at fælde Dødsdom over Jangen, da to Vidner blev bragte ind.

„Vi var begge til Stede, da denne Mand talte i Templet,“ sagde den ene af dem, „og vi hørte ham sige: Jeg vil ødelægge dette Tempel, som er bygget af Sønder, og i tre Dage vil jeg bygge et andet, som ikke er gjort af Sønder.“

„Nej,“ sagde den anden, „du tager fejl! Han sagde, hvis I ødelægger dette Tempel, som I var tre og fyrretyve Aar om at bygge, saa skal jeg bygge det op igen i tre Dage.“

„Na, det er da akkurat det samme!“ sagde den første foragteligt.

„Nej, det er det slet ikke,“ raabte den anden ivrigt, „du hører som et Uesl.“

„Ser er ikke Stedet til at skændes?“ sagde Kajfas bredt. „Vejent, før disse Vidner bort!“

Saa rejste han sig op, og, idet han fastede sine Pjine paa Jesus, som stod ganske rolig, sagde han strengt: „Svarer du intet? Hvad er det, disse vidner imod dig?“

Men Jesus syntes ikke at have hørt Spørgsmaal. Fra hans Pjine udtværede et klart, roligt Lys. Læmte han paa, at nu var Timen kommen, da hans Ord skulde opfyldes?

Ypperstepræsten vedblev at se paa ham og sagde højt og høstideligt:

„Jeg beiværger dig ved den levende Gud, at du siger os, om du er Kristus, Guds Søn!“

Og Jangen, den foragtede Nazaraer, hvis Sønder var bundne, hvis Klæder Voldsmændene havde sønderrevet, hvis Bleg Ansigt endnu bar Mærke af det forhaanende Slag, hvarede ham: „Jeg er Kristus, Guds Søn. Og jeg siger eder, fra nu af skal I se Menneske- i ønnen sidde ved Kraftens højre Haand og komme i Himmelsens Skjer.“

Da sønderrev Ypperstepræsten sine Klæder og raabte: „Han har bespottet Gud; hvad har vi nu mere Vidner behov! Se, nu har I hørt Bespottelsen; hvad tyffes eder?“

Og de hvarede alle som med een Røst: „Han er skyldig til Døden!“

Saa førte de ham til et Værelse nedenunder, og der flokkedes Tjenestefolkene og de Folk, der var ansatte ved Templet, for at se paa den dødsdømte. Og de slog ham med knyttede Sønder, spyttede paa ham og raabte: „Det er han, der skal sidde i Himmelsens Skjer! Se paa ham! Kristus — Messias — Undergørreren!“

Saa kastede en af dem et Klæde over hans Hoved, saa det dækkede hans Ansigt, og de begyndte at slaa ham og raabe: „Spaa os, du Profet fra Galilæa! Hvem var det, der slog dig?“

Og laaledes blev de ved, til de blev trætte deraf.

Da Kajfas gik ud af Raadssalen, gik han ind i et af de indre Værelser i Paladset for at spise og vedervæge sig lidt, før han skulde bringe Jangen til Pilatus. Der traf hans Sustru ham.

„Hvad har I gjort med Nazaraeren?“ spurgte hun; hendes Ansigt var blegt, og i hendes Pjine luede en sølsom Jid.

„Vi har fundet ham skyldig; det vidste jeg jo nok. Om lidt vil han blive overgivet til Landshövdingens Sønder,“ sagde Kajfas. „Men jeg er træt,“ tilføjede han pirreligt, „og har ikke Lust at tale med dig om den Sag. Du er en Kvinde og forstær dig ikke paa Statslagers Lad mig være ene!“

„Nej, jeg gaar ikke, før jeg har sagt, hvad jeg vil,“ hvarede Anna. „Manden er en Profet, og der vil komme Forbudsord over dette Hus, hvis du bliver ved at forsøge ham.“

„Kvinde,“ raabte Kajfas og sprang op; „Manden er en Gudsbespottet! Jeg har for et Øjeblik siden hørt ham høstidelig forsikre, at han var Kristus, Guds Søn, og at han herefter vilde sidde ved Kraftens højre Haand!“

„Na, Josef, min Husbond!“ raabte Anna gylende, „hvis det nu virkelig var laaledes! Giv ham fri, det beiværger jeg dig, og lad ham drage til sin Hjemstavn!“

„Du er en Kvinde og sølselig en Taabel!“ sagde Kajfas bittert og med Eftertryk. „Jeg gentager, lad mig være ene!“

„Kæler du laaledes til en Datter af Annas!“ raabte hans Sustru med flammende Pjine. „Jeg skal gaa;

men du skal komme til at mindes min Advarsel og græde Blod over, at du har traadt den under Jod.“ Hun vendte sig og gik med Værdighed ud af Værelset.

Det var endnu tidlig paa Morgenen, da en imponerende Skare af de fornemste Jøder med Jesus imellem sig, bunden og bevogtet, lod sig melde hos Landshövdingen Pilatus.

„Loven forbyder os at træde ind i Paladset, for at vi ikke skal blive besmittede,“ sagde Kajfas, „bed derfor Pilatus at komme ud til os.“

Pilatus, som fuldt vel kendte det Folks Karakter, med hvilket han havde at gøre, samtykkede straks. Dette gjorde han saa meget villigere, som det var Skik hos Romerne at holde Reitergang i fri Luft; der var endog saa en dertil indrettet Plads foran Paladset; den blev kaldt Stenbroen, fordi den var brolagt med Marmorfliser i forskellige farvede Mosaikmønstre.

Her lod da Pilatus sin Embedsfol at udfaaet Elfenben bringe hen, og her satte han sig ned.

De førte Jesus hen og stillede ham foran Landshövdingen, medens hans Anklagere ordnede sig paa begge Sider; en stor Mængde Mennesker, som stadig forøgedes, efterhvert som Tidenden om Jesu Anholdelse gik fra Mund til Mund, trængte sig hen imod Domstolen, hvorfra de blev holdte tilbage af en Afdeling romerske Soldater.

Pilatus var nu slet ikke ividende om, hvad der angik Jesus. Da han levede i Hadig Frygt for Oprør, havde han igennem sine Spioner holdt godt Øje med hans Bevægelser.

Han vidste, at hans Lære ikke indeholdt Politisk, og at han omhyggelig havde vogtet sig for at ophidde Folket.

Han var derfor mest tilbøjelig til at beskytte Jangen, saa meget mere, som han gennemsnede alle deres Paaskud og Talemaader og saa, hvad der var den virkelige Grund til det Had, de nærede til ham.

Det var derfor med nogen Strengthed, han henvendte det Spørgsmaal til Ypperstepræsten, som var i Spidien for Smederets Udvidning.

„Hvad Målgemaal fører I mod dette Menneske?“

„Hvis han ikke var en Misbøder,“ hvarede Kajfas hovmodigt, „havde vi ikke overgivet ham til dig.“

„Jeg har hørt om denne Jesus, og kan godt forstaa eders Grund til at bringe ham til mig,“ sagde Pilatus med hemmelig Spot, „men det er ikke en Sag, jeg kan blande mig i. Tag I ham og døm ham efter eders Lov!“

„Det er ikke, som du synes at tænke, Ubetydeligheder, vi anklager dette Menneske for,“ hvarede Kajfas, og hans Stemme dirrede af Bredde. „Vi har fundet ham skyldig til Døden, men vi har ikke Lov at udtale Dødsdom over nogen.“

„Hvad har han da gjort?“ spurgte Pilatus.

„Han har stræbt at forsøre Folket, idet han har forbudt at betale Stat og erklæret sig selv at være Kristus, den rette Konge,“ sagde Kajfas med et ondt Glimt i Pjinen.

Denne Anklage blev bekræftet af de øvrige Jøder, som raabte i Munden paa hverandre. De havde ventet at se Pilatus vaagne op af sin Vigegyldighed ved denne Beskyldning — den værste af alle i en romersk Embedsmands Pjine — og gøre fort Vælsed med den forhadte Nazaraer; men de blev stufjæde.

Uden at forandre en Mine rejste han sig fra sit Sæde, og med Befaling til Vagten om at bringe Jangen ind, gik han ind i Retsalen.

Da han havde sat sig, sagde han til Jesus: „Er du Jødernes Konge?“

„Siger du dette af dig selv,“ hvarede Jangen, „eller har andre sagt dig det om mig?“

„Jeg er da vel ingen Jøde,“ hvarede Pilatus foragtligt; „det er dit eget Folk og Ypperstepræsterne, som har overgivet dig til mig. Hvad har du gjort?“

Jesus saa ham frit ind i Pjinen og sagde: „Mit Rige er ikke af denne Verden; var mit Rige af denne Verden, vilde mine Svende stride for, at jeg ikke blev overgivet til Jøderne; men nu er mit Rige ikke deraf.“

„Hvifaa er du dog Konge?“ sagde Pilatus og saa nysgerrig paa ham.

„Du siger det; Konge er jeg,“ hvarede han; „jeg er dertil født og dertil kommen til Verden, at jeg skal give Sandheden Vidnesbyrd; hver den, som er af Sandheden, hører min Røst.“

„Sandheden!“ sagde Pilatus med en let, ironisk Latter, „hvad er Sandhed?“

Jør denne romerske Beflytning var Sandheden kun et Ord, en tom Lyd.

Uden videre Spørgsmaal eller Forklaring rejste han sig og gik ud til Jøderne, som ventede paa ham i næsten afsindigt Mæleri.

Pilatus sendte dem et haanligt Blik. Han foragtede dem dybt, men det vilde ikke være heldigt, om han viste det altfor tydeligt. Han satte sig og ventede et Øjeblik, til den stærke Mumlun var hørt op, saa sagde han høst med fast Stemme: „Jeg finder ingen Skyld hos ham.“

Det var jo en Frekendsel! Skulde da alle deres omhyggelig forberedte Planer helt falde til Jorden? Skulde dette Menneske undslippe dem nu, da de havde faaet ham i deres Klør? Nej, det skulde aldrig ske! Da det første Mæleri havde sat sig, rejste den ene efter den anden af Præsterne og de ældste sig for at tale, idet de søgte at overgaa hinanden i Styren og Giftigheden af de Beskyldninger, de udslyngede mod Jangen, som var bleven bragt tilbage fra Retsalen og nu stod paa sin forrige Plads midt imellem dem.

„Sører du ikke, hvad disse vidner imod dig?“ sagde Pilatus til ham. „Svovfor forsværges du dig ikke? Du har min Tillidelse.“

Men Jesus tav.

Pilatus rystede paa Hovedet. „Han er dog et underligt Menneske,“ tænkte han; „nu var det Tid for ham at bruge sin Bestalsheds, om hvilken jeg har hørt saa meget. Det er jo Daarfkab, at han ikke lætter disse Dummianer til Vægs. Jeg skulde med Glæde hjælpe ham.“

Jofanan talte, men Pilatus skænkede ham ingen Opmærksomhed; pludselig naaede dog et Ord hans Øre. „Han oprører Folket i hele Jødeland, lige fra Galilæa og hertil.“

„Galilæa,“ udbrød Pilatus; en Tanke havde slaaet ham. „Siger du, at han er en Galilæer?“

„Det er han,“ hvarede Jofanan.

„Na, saa sender jeg ham til Herodes. Han er netop for Tiden her i Byen, og det er det rimeligste, at han dømmes et Menneske fra hans egen Landsdel.“

Han rejste sig og gav de nødvendige Ordre, saa traf han sig tilbage til sit Palads, vel tilfreds med at have udført dette diplomatiske Væstestykke. „Paa denne Maade,“ tænkte han, „bliver jeg fri for at have mere at gøre med denne Sag, som er temmelig ubehagelig. Desuden vil det smigre Herodes, og jeg vil maagelig ved samme Lejlighed formilde hans Bredde over den lille Begivenhed i Templet.“ Han befalede nu sine Slaver at bringe sig nogle Forfriskninger.

„Er det virkelig eders Mening, at Pilatus har sendt Nazaraeren til mig, for at jeg skal dømmes ham?“ spurgte Herodes og sprang op fra de Silkepudder, paa hvilke han, jag af Stedsomhed, havde ligget og døst.

„Det er virkelig gode Nyheder! Jeg har altid ønsket at se den Tyr! Han skal gøre et Mirakel for mig, saadan et som dem, jeg har hørt om. Han skal forvandle noget Vand til den fineste Vin — helbrede dette Saar paa mit Ben, og — ja, jeg skal nok finde paa flere Ting. Bring ham straks her ind! Og hør lidt — kald Høffet sammen. Det kunde være ret passende at sørge for nogen Morstak til at jordreive den dødelige Stedsomhed med, der hersker her. Na, saadan ser han ud!“ sagde han, da Jesus blev bragt ind og stillet foran ham, idet de ældste og Præsterne uden Senlynt til Rang og Stand trængte sig ind efter ham. „Men hvad er det for Folk?“

„Det er det jødiske Folks Øverste,“ hvarede en.

„Lad dem gaa til Sidel! Jeg vil selv tale med Jangen,“ sagde Herodes utaalmodigt.

Det var ikke hans Mening at holde Forhør, men kun at more sig selv og den hvifvende og snifvende Skare Høffet, som stod omkring ham. Derfor begyndte han at rette Spørgsmaal til Jangen. „Hvad han held? Det vidste han nu godt i Forvejen. Om han virkelig kunde gøre Mirakler, som Folk sagde, og om han vilde gøre et nu?“

Men Jangen tav.

I Forhøringen smigrede dette Herodes. „Han er bange for os,“ sagde han i en beskyttende Tone. „Men jeg skal intet ondt gøre dig, min Ven; jeg vil kun se dig gøre et af dine Kunsthjæter. Vær ikke bange for at tale. Vil du ikke have et Væger Vin? Giv ham et.“

Men med en Saandbevægelse afslug Jesus det tilbudte Væger og tav stadigt.

Hu begyndte hans Anklagere i Munden paa hverandre at komme frem med deres Beskyldninger.

„Na, saa han siger, at han er en Konge?“ afbrød Herodes dem i en trat Tone. „Han ser ellers ikke meget ud til det. Hvis han ikke vil vilde os sine Kunstjer, saa maa vi have nogle Løjer med ham. Hvilken Farve plejer Jødernes Konge at bære? Sandt at sige kan jeg ikke huske det.“

Jøderne tav stille i Bredde, men en af Hofmændene underrettede ham om, at det var den hvide Farve.

„Na, saa det er hvidt. Bring saa en hvid Skappe, og giv ham den paa. Det passer ikke, at en Konge er saa fattigt klædt.“

De hentede nu en hvid Skappe og kastede den over hans simple, jødiske Dragt.

„Na, I gode Herrer,“ sagde Herodes, idet han med et ondt Blik saa paa Medlemmerne af Raadet; „ser han ikke majestætisk ud? Det kan nok være, han ligner en Konge! Lad alle vilde ham deres Hyldest.“

Hofmændene og Soldaterne trængte sig frem med paatagen Erbødighed.

Men Herodes, som fra sit Sæde iagttog Jangen, saa et Udtryk i hans Ansigt, som fik ham til ikke at føle sig vel til Mode. „Jeg kan ikke lide hans Blik,“ mumlede han, „heller ikke synes jeg om hans Taushed; den er unaturlig. Sæt han nu gjorde noget strækeligt! Man siger, at hans Magt er grænseløs.“

Med en bydende Saandbevægelse kaldte han paa en af sine Mænd. „Jør det Menneske bort!“ sagde han. „Bring ham tilbage til Pilatus.“

„Skal vi tage Skappen af ham, Ederes Højhed?“ spurgte Manden.

„Nej, nej,“ hvarede Herodes hastigt, „tag ham, ligesom han er, bare hurtigt. Og saa saa alle disse Mennesker af Vejen.“ Med disse Ord pegede han paa Jøderne.

Saaledes skete det, at Pilatus endnu en Gang blev kaldt frem paa Dommerstødet, Ansigt til Ansigt med Jesus.

28. Kapitel.

Det var med rynket Bænde, at Landshövdingen atter tog Sæde i sin Elfenbens Embedsstol. „I har ført dette Menneske til mig,“ sagde han, „som en, der leder Folket paa Afveje, og se, jeg har forhørt ham i eders Paasyn uden at finde nogen Skyld hos ham i det, som I anklager ham for; ja, heller ikke Herodes; thi han sendte ham tilbage til os, og se, intet, som fortjener Døden, er gjort af ham. Jeg vil derfor revse ham og lade ham løse.“

Dette sagde han i det Haab, at Substrykningen,

*) Under et af de talrige Døds i Jerualem havde Pilatus sluppet sine Soldater løs, og de havde slaaet en Mængde galilæiske Bilgrimmehjel, idet de havde forfulgt dem ind i Templet og hugget dem ned foran selve Alteret. Derved havde han paadraget sig Herodes' Njendskab.

kom var en meget streng Straf, skulde formilde Jødernes Bredde.

Folkemængden, som nu talte Tusinder — og, som Pilatus saa, af de allerældste Sag i Folket — opløstede et højt, martileret Raab, ligesom et vildt Dyrs Brøl.

„Hvad er det, de siger?“ spurgte Pilatus en af de romerske Betjente, som stod ved Siden af ham.

„Hvis os en Fange fri!“ hvarede Manden.

„De har Ret,“ sagde Pilatus, glad ved at mindes om den hovedbundne Stik, at en Fange skulde benaades ved Høstiden. Han rejste sig og raabte højt: „Vil I have, at jeg skal give eder Jødernes Konge løs?“

Præsterne havde imidlertid hørt om Barrabas' Anholdelse og vidste, at han saa bunden i Fængslet i Antonia og var dømt til at korsfæstes paa den Dag, som var den femtende Maan. Derfor blandede Jofanan og nogle af de andre sig imellem Mængden og talte ivrigt til Folk om, hvorledes Barrabas maatte lide, fordi han havde været trofast mod sit Folk; da de hørte dette, raabte Folkemængden som med en Mund: „Barrabas! Giv os Barrabas løs!“ Raabet vakkede hele Byen, og Tusinder af Mennesker kom løbende for at se, hvad der var paa færde; og alle stemte Raabet for Barrabas.

Saa sagde Pilatus til dem: „Hvad skal jeg da gøre med Jesus, som kaldes Kristus?“

Præsterne hvarede: „Korsfæst ham.“

Og Soben, som var næsten vanvittig af Ophidelse og tørstede efter Blod, raabte, som det har givet Genlyd gennem alle Tider: „Korsfæst ham! korsfæst ham! bort med ham! korsfæst ham!“

I dette Øjeblik rakte en af Betjentene Pilatus en lille Elfenbens Tavle, hvorpaa der var skrevet noget, og han læste nu følgende advarende Linier fra sin Sustru:

„Giv dig ikke af med denne Netfærdige, thi jeg har i en Drøm lidt meget for hans Skyld. Claudia.“

Han var nu ivrigere end nogen Sine for at frelse Jangen og sagde derfor for tredje Gang til dem: „Hvad ondt har han da gjort? Jeg har ikke fundet ham skyldig til Døden. Jeg vil derfor revse ham og lade ham gaa.“

Men Ypperstepræsterne, som saa, at han frngtede Folket, opløstede atter Raabet: „Korsfæst, korsfæst ham!“ Og atter gentog Soben Ordene, gylende og strigende.

Pilatus saa fra sin Trone ud over Mængden, hvis Holdning var truende, og hans Hjerte blev fyldt med Angst. „Jeg kan ikke frelse ham!“ mumlede han. „Det er for ilde; og, naar alt kommer til alt — hvad har det saa at sige? En Jøde mindre i Jerualem, det er det hele.“

„Bring mig Vand i en Skaal!“ befaledes han.

Da man havde bragt det, stod han op, vaskede sine Sønder i alles Paasyn og sagde høstideligt: „Jeg er uskyldig i denne Netfærdiges Blod; se I dertil.“

Og Folket hvarede ham med de raabsløse Ord: „Hans Blod komme over os og vore Børn!“

Derpaa gav han dem Barrabas fri og befalede, at Jesus skulde hudstryges og derefter korsfæstes.

Barrabas kom ud af Fængslet; og, da han hørte, hvad der var sket, sagde han foragteligt til sine Kammerater: „Sagde jeg ikke nok, at Pilatus var en Kristfer!“

Da Forhøret var endt, gik Pilatus med tungt Hjerte ind i sit Palads. Han vilde træffe sig tilbage i et af de indre Værelser, men mødte Claudia, sin Sustru.

„Gik du den Advarsel, jeg sendte dig?“ spurgte hun.

„Ja, jeg fik den, men det var for ilde,“ sagde Pilatus stammende.

„Jør ilde!“ udbrød Claudia. „Hvad mener du? Er Manden dødt?“

„Nej, han lever endnu, men jeg — jeg — naa, ja, jeg har dømt ham til at korsfæstes. I dette Øjeblik hudstryger de ham. Jeg kunde ikke gøre andet! Du skulde have set Folket her — den var forjæveligt! Og disse Skrig — de lyder endnu i mine Øren! Den utyflkelige Mand pressede voldsomt Haanden imod Hovedet.“

Claudia saa paa ham med store, glasagtige Pjine. Hendes Ansigt var dødblegt. „Har du dømt ham,“ hvifkede hun høst, „og til Korset! Saa hjælp Guderne os! Vi er fortabte!“ I stærkt Sindssoprør tog hun Flugten og lod Pilatus alene tilbage.

Soldaterne greb nu Jesus, og, da de havde taget hans Hæder af ham, bandt de ham til en lav Pille, saa at hans Ryg var bøjst. Og de tog Svæber, der var gjort af tykke Læderremme, i hvis Ender der var spidse Jernpigge, og de slog ham paa hans blottede Ryg, til de selv var trætte. Saa løstede de ham op, gav ham atter den hvide Skappe paa, som Herodes til Spot havde kastet om ham, og førte ham ind i Retsalen; og der flokkedes nu hele Vanden for at se paa ham.

„Lad os hylde ham!“ raabte en, „som Herodes gjorde.“

Det Ord vandt Bifald. De tog den hvide Skappe af ham — den var ikke hvid længere, thi den var farvelørd af hans Blod — og gav ham en gammel Skarlagens Skappe paa. Saa løb en af dem ud og kom tilbage med nogle Grene af en Tornebusk; af disse lavede de en Krone, som de trykkede ned om hans Tindinger, og de gav ham et Mør i Haanden som Scepter. Ved at se ham i den Dragt, brast de ud i en fræk, spottende Latter, som rungede gennem Salen. De faldt paa Knæ og raabte: „Giv dig, Jødelonge!“ De tog Scepteret ud af hans Sønder og slog ham i Hovedet med det, og de spyttede ham i Ansigtet.

Midt under denne raa Spøg kom Pilatus ind. „Bring ham ud!“ befalede han i en heftig Tone, idet han atter gik ud til Dommerstødet. Han vilde endnu en Gang prøve at frelse dette Menneske for sin Sustru, Claudias, Skyld, og saa fordi han selv frngtede noget, han vidste ikke hvad.

Fortættes.